

Chương thứ 42

HOA HỮU Ý BƯỚM VÔ TÌNH

Bội Bội ngồi trên tràng kỷ trong khi Thiếu Hoa ngồi vắt chân chữ ngũ.

Ra vẻ với bộ mặt dăm dăm, như tức giận điều gì đó. Đối diện với chàng là Tào Thị và Lão Tam, Lão Tứ. Hai lão đó đứng sau lưng Tào Thị với bộ mặt vô hồn, vô cảm. Tào thị giả lả nói:

- Kim tài công tử cho gọi Tào ma ma có chuyện gì không ? Hửn Bội Bội làm cho công tử phật ý... nếu ả dám làm cho công tử phật ý thì ma ma sẽ trừng trị ả và cho người khác tới hầu hạ công tử.

Thiếu Hoa đứng lên bất ngờ chàng vung tay xua tạt những thứ trên bàn rơi xuống đất. Chén đĩa rơi xuống sàn gạch vỡ tan, tạo ra những âm thanh loảng choảng. Tào Thị giật mình nhưng vẫn cứ giữ vẻ mặt ôn nhu :

- Công tử..... công tử giận gì à ?

Thiếu Hoa chỉ vào mặt Tào Thị gay gắt nói :

- Bỏn công tử tức giận mụ đó.

Tào Thị nhìn sững chàng giả lả nói :

- Công tử tức giận Tào ma ma à... ma ma có làm gì cho công tử tức giận đâu.

Thiếu Hoa hừ nhạt một tiếng gay gắt đáp lời mụ :

- Sao lại không !

Chàng vừa nói vừa rút cuốn khế ước ra đặt lên bàn, chỉ cuốn khế ước

Thiếu Hoa nói :

- Mụ xem lại khế ước giữa bỏn công tử và mụ coi.

Tào Thị giả lả cười rồi nói :

- Không cần xem. Không cần xem.... Ma ma vẫn còn nhớ rõ từng dòng chữ một trong cuốn khế ước đó. Nếu như ma ma cống hiến cho công tử một trinh nữ biết hầu hạ người thì ma ma sẽ có ngàn lạng bạc. Bằng như không ma ma sẽ trả lại ngàn lạng bạc.

Thiếu Hoa đập tay xuống bàn :

- Đúng như vậy... nhưng mụ đã đưa ai đến hầu hạ ta nào. Một ả nha đầu huyện Thành Chương quê mùa lại quan hệ với Hoàng Thiếu gia trước rồi.

Tào Thị ngây nhìn Thiếu Hoa Mụ lập lững nói :

- Cái gì Nói như công tử thì Bội Bội không còn là trinh nữ.

Thiếu Hoa buông một câu đáp cộc lốc :

- Đúng như vậy.

Chàng vừa nói vừa liếc trộm về Bội Bội. Sắc mặt nàng đỏ bừng như vừa phải hứng một gáo nước lạnh thẳng vào mặt.

Tào Thị lắc đầu :

- Có thật như vậy không ?

- Còn không thật nữa... Chiếu theo giữa khế ước giữa bốn công tử với mẹ.... thì mẹ phải trả lại cho ta ngàn lạng bạc... Nếu không có bốn công tử mượn tạm tòa Di Hoa Lầu của mẹ đó.

Tào Thị nhìn Bội Bội mặt gắt gỏng nói :

- Bội Bội.... Người có đúng như lời của Kim tài công tử nói không ?

Bội Bội nhìn Thiếu Hoa. Mặt nàng đỏ như quả chín. Nàng từ từ gạt đầu.

Tào Thị rống lên :

- Quỷ nữ.... người đã hại Tào ma ma này rồi.

Thốt ra câu nói đó mà toàn thân Tào thị run lẩy bẩy. Bộ mặt núc na núc ních của mẹ những tưởng chảy xệ xuống, chực rớt ra từng khối thịt thừa.

Mẹ thì thào nói :

- Lão Tam ... Lão Tứ ... giết ả cho ma ma.

Lão Tam, Lão Tứ lướt tới Bội Bội thì Thiếu Hoa bước tới ngăn cản đường chúng.

- Hê...

Tào ma rít giọng nói :

- Kim tài công tử muốn gì ?

- Muốn làm gì thì trước tiên mẹ phải thực hiện khế ước với tại hạ trước đã.

Thiếu Hoa vừa nói vừa mở tờ khế ước đưa lên trước mặt mẹ. Trên tờ khế ước còn ghi rõ mòn một năm ngón tay to bụi của mẹ như những quả ngực của Tào Thị.

Mồ hôi xuất trên trán của Tào Thị. Mẹ miễn cưỡng nói :

- Kim tài công tử.....hãy để ma ma dâng nạp cho công tử một ả kỹ nữ còn xinh đẹp hơn ả quỷ nữ này.

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Hê....bốn công tử muốn có bao nhiêu mỹ nữ không được, nhưng bốn công tử chỉ muốn tòa Di Hoa Lầu của Tào ma ma mà thôi.

Tào Thị quệt mồ hôi ở trán. Mẹ rít giọng nói :

- Kim tài công tử định ép Tào ma ma đó à ?

- Không... không bốn công tử đâu có ép mà chỉ làm đúng theo thỏa thuận giữa Tào ma ma với tại hạ chứ. Khi tại hạ vừa đặt huyết châu ra Tào ma ma đã chụp ngay lấy, nuốt không được thì phải nhả ra chứ.

Tào Thị cau mày nhăn mặt, bộ mặt núc ních của mẹ nhăn nhó lại càng khó coi hơn. Mẹ thôi lại một bộ rồi nói :

- Khi Tào thị nuốt rồi thì sẽ không nhả ra đâu.

- Còn đồ của Kim tài công tử thì không ai có thể nuốt nổi đâu.

Chàng vừa nói dứt lời thì Tào ma ma thét cho lão Tam, Lão Tứ đồng loạt rút binh khí. Binh khí của hai gã là hai chiếc roi da cùng ngọn trủy thủ, cầm hai thứ binh khí bằng hai tay lão Tam gầm giọng nói :

- Tiểu tử thúíngười muốn chết như thế nào ?

Thiếu Hoa cau mày nói. Chàng vừa nói vừa rút thanh Dị Kiếm ra khỏi lớp lụa bọc nó.

Lão Tam và Lão Tứ nhú mày hỏi :

- Cái gì thế ?

- Kiếm của tại hạ chứ cái gì.

Lão Tứ nói :

- Đó là kiếm à ?

- Không kiếm chứ là cái gì !

Cùng với lời nói đó Thiếu Hoa chớp động chiêu công. Chiêu kiếm của chàng thi triển tập kích hướng vào hai lão nô nhân của Tào Thị đủ nhanh để bắt buộc hai người đó hoành ngon truy thủ ngăn đỡ.

- Keng

Âm thanh chát chúa do thanh dị kiếm chạm vào hai ngọn truy thủ tạo ra đập vào thính nhĩ của Tào thị đủ để mù nhãn mặt. Uy lực của chiêu kiếm cũng đủ thừa để đánh bật hai ngọn truy thủ bật ra khỏi tay của Lão Tam và Lão Tứ.

Bị rơi ngọn truy thủ lão Tam và lão Tứ buộc phải dùng roi da để công lại Thiếu Hoa, nhưng hai gã chưa kịp phát ra chiêu công thì đứng thừ ra. Lưỡi dị kiếm của Thiếu Hoa không biết lúc nào đã đặt ngang qua yết hầu của hai gã đó. Sát kiếm lạnh lẽo lan qua yết hầu của Lão Tam và lão Tứ khiến cả hai gã bất giác rùng mình.

- Người nào nhúc nhích, người đó sẽ chết trước. Giờ thì làm theo lời của tại hạ.

Lão Tam khẽ gật đầu.

Thiếu Hoa gần giọng nói :

- Lão Tam dùng roi trói lão Tứ và ngược lại. Cả hai cùng làm một lượt.

Lão Tam và lão Tứ nhìn nhau, lão Tam và lão Tứ nhìn nhau Thiếu Hoa nhích lưỡi kiếm vào yết hầu của họ.

Lão Tam nói :

- Công tử..... lão Tam sẽ trói lão Tứ.

- Làm đi.

Hai lão nô nhân từ từ quay lại đối mặt với nhau. Họ thắt chiếc roi thòng lọng rồi tròng vào nhau cả hai xiết thòng lọng vào cùng một lúc.

Tào Thị vụt bỏ chạy ra cửa nhưng lưỡi dị kiếm của Thiếu Hoa cắt ngang mặt đường mộ. Chẳng biết chàng xử kiếm thế nào mà mộ phải sừng sờ khi dợm bước... mồ hôi tuôn ra ướt đầm trang phục của Tào thị. Mộ nhìn Thiếu Hoa :

- Công tử tha mạng... mộ.... biết lỗi của mình rồi.

- Biết lỗi của mình sao còn chưa giao Huyết châu cho tại hạ ?

Thiếu Hoa vừa nói vừa trở mũi kiếm vào tim mộ.

Tào thị dùng ống tay áo lau mồ hôi đọng trên khuôn mặt nức ních. Mộ gượng nói:

- Tào....Tào ma ma sẽ trả lại cho công tử.

- Tốt lắm.

Tào thị lần vào trong ngực áo lấy chiếc tráp ra, từ từ đặt lên bàn. Mụ nhìn Thiếu Hoa ngập ngừng nói :

- Tào ma đi được rồi chứ ?

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Mụ chưa đi được đâu.

- Ma ma đã trả lại cho công tử huyết châu rồi mà.

- Viên ngọc đó là của tại hạ. Vật hoàn lại cho cố chủ đâu có gì để nói. Điều đáng nói là Tào ma ma phải làm văn tự để lại Di Hoa Lâu cho Kim tài công tử.

Những thớ thịt trên mặt mụ giật nảy lên. Hai cánh môi dày dầy của mụ mím lại. Mụ ngập ngừng nói :

- Công tử... Di Hoa Lâu là cơ ngơi của... của ma ma... chẳng lẽ công tử muốn đoạt sao ?

- Đã đánh cuộc phải có thắng có thua, ma ma đã thua tại hạ thì mất thứ của ma ma chứ.

- Nhưng tòa Di Hoa Lâu đáng giá những vạn kim lượng.

- Hê...Thêm mạng của ma ma nữa thì đủ số kim lượng đó... ma ma định lấy mạng của Thiếu Hoa thì tất nhiên Thiếu Hoa cũng đòi lại phần ngân lượng hành động của Tào ma ma.

Chàng rê lưỡi kiếm từ vùng tử huyết chấn tâm của Tào thị kéo dài đến thắt lưng. Mũi kiếm đi đến đâu thì trang phục của Tào thị bị rọc đến đó.

Tào ma nghe rõ tiếng lụa bị lưỡi kiếm rọc lẫn với cảm giác lạnh lẽo của sắt thép, mếu máo nói :

- Công tử...Tào ma ma... chịu giao Di Hoa Lâu cho công tử.

- Có thể chứ.

Thiếu Hoa nói rồi rút kiếm lại.

Bội Bội bước đến bên Tào thị bưng theo đĩa mực và văn phòng tứ bửu.

Nàng chấm bút vào mực rồi nhét vào tay của Tào Thị. Mụ nhìn Thiếu Hoa, miễn cưỡng hỏi:

- Kim tài công tử định làm ma ma thế mụ à ?

Nghe mụ nói câu này Bội Bội chỉ muốn bắt cười nhưng nàng nén lại. Nàng gằn giọng nói :

- Mụ đừng nhiều lời viết đi, viết theo ý của Bội Bội nè.

Nhìn lại Bội Bội Tào ma đỏ mặt quát :

- Nha đầu thú!... ngươi không được xen vào chuyện này.

Bội Bội đỏ mặt :

- Mụ....

Thiếu Hoa khoát tay :

- Tào ma ma... tại hạ quyết định để Tòa Di Hoa Lâu cho Bội Bội đó. Kể từ bây giờ Bội Bội sẽ là Cao ma ma thay thế cho mụ.

Tào thị ngân người sững sờ. Mụ nhìn Thiếu Hoa bằng ánh mắt cầu khẩn, mụ meo máo hỏi :

- Công tử sao công tử sao lại làm vậy hả, công tử lấy sự nghiệp của tôi trao cho ả nha đầu này à ?
- Tại hạ thích thế có được không Tào ma ma hay Cao ma ma cũng vậy thôi. Ai cũng là ma ma mà.

Bội Bội lắc đầu :

- Không được... không được... Bội Bội chỉ muốn theo huynh à, cứ đem Di Hoa Lâu bán quách cho rồi chi cho tất cả những người trong Di Hoa Lâu là được rồi.

Thiếu Hoa tròn mắt nhìn Bội Bội. Chàng gật đầu :

- Ý này hay. Tại hạ.... giao lại cho nàng đó.

Thiếu Hoa sau khi phóng thích tất cả các kỹ nữ trong Di Hoa Lâu, không quên cho mỗi người một số ngân lượng, cuối cùng tòa Di Hoa Lâu chỉ còn là một tòa lầu trống, chẳng còn lại thứ gì, hai người mới rời khỏi Di Hoa Lâu, bỏ Tào thị lại với tòa nhà trống rỗng. Mụ ngồi trên bậc tam cấp tru tréo khóc. Mụ vừa khóc vừa giãy nảy :

- Thế là mụ chẳng còn thứ gì... Thế là mụ chẳng còn thứ gì.

Mụ đưa tay ra khỉ đầu rên rĩ :

- Ông trời, ông hại Tào thị này rồi.

Thiếu Hoa và Bội Bội rời khỏi Di Hoa Lâu. Hai người vừa đi vừa kể những chuyện xảy. Bội Bội nói :

- Chừng nào huynh mới quay về Thành Chương ?
- Huynh còn chưa phải về được vì còn nhiều chuyện phải làm.

Nàng nhăn mặt, giận dỗi nói.

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Bội Bội.... huynh chưa về được đâu.

Thiếu Hoa sẽ quay về Thành Chương thì Bội Bội sẽ đi theo huynh.

Thiếu Hoa chau mày nhìn nàng :

- Cái gì ? Bội Bội... theo Thiếu Hoa à !

Nàng gật đầu :

- Bội Bội nhất định đi theo huynh.

Thiếu Hoa lắc đầu khoát tay :

- Không được...
- Tại sao không được chứ. Huynh đi đâu muội sẽ đi theo đó.
- Bội Bội nghĩ Thiếu Hoa đi du lãm ngắm ngon xanh nước biếc à. Không như Bội Bội tưởng đâu. Đi cùng với Thiếu Hoa lúc nào cũng gặp bất trắc, nếu không muốn nói là có thể mất mạng đó.
- Mặc.... muội không biết chuyện gì xảy ra với muội hay huynh. Miễn là Bội Bội đi cùng huynh là được rồi.

Thiếu Hoa quay ngoắt sang nhìn nàng :

- Bội Bội có khùng không ?

Mặt hoa của nàng sụp xuống. Bội Bội giãy nảy :

- Sao huynh chửi muội khùng. Muội có khùng đâu có loạn thần kinh đâu.
- Nàng không khùng, không loạn thần kinh sao đòi đi theo Thiếu Hoa ?
- Vậy theo huynh là người loạn người khùng hẳn. Muội đâu có thấy Xương Uy trại chủ loạn thần đâu mà vẫn theo Thiếu Hoa huynh đó.
- Xương Uy trại chủ khác Bội Bội khác. Bội Bội đâu phải là Xương Uy trại chủ.

Chàng lắc đầu nói tiếp :

- Ở Thành Chương muội có biệt trang của huyện lệnh đại nhân.

Có gia nhân kẻ hầu người hạ không chịu, lại đòi theo huynh dầm mưa dãi nắng hứng chịu cát bụi giang hồ. Không khùng thì là gì ?

Bội Bội dậm chân :

- Muội không có khùng không có loạn thần kinh gì hết.
- Không khùng không loạn thần kinh thì muội về huyện Thành Chương đi.

Bội Bội giãy nảy :

- Hồng.... Bội Bội không về mà nhất định đi theo Thiếu Hoa huynh.

Huynh có đuổi, có giết muội cũng không về.

Nàng nhìn Thiếu Hoa bật khóc thổn thức, rồi vừa khóc Bội Bội vừa nói :

- Người ta nhớ huynh, bỏ tất cả sau lưng, rời huyện thành đi tìm huynh.

Huynh biết Bội Bội cực khổ như thế nào không. Huynh biết Bội Bội cực khổ như thế nào không ?

Nàng quệt nước mắt nói tiếp :

- Bội Bội bị Tào ma đánh nát lưng rồi còn bị bắt bỏ vào mật thất làm mồi cho lũ chuột hôi hám nữa. Gặp huynh mà huynh không thương nữa... còn đuổi Bội Bội nữa... huynh ác lắm... huynh tàn nhẫn với muội lắm.

Nàng nói rồi khóc thét lên.

Nghe nàng nói Thiếu Hoa luống cuống :

- Thôi thôi... nàng đừng khóc !

Bội Bội cắt ngang tiếng khóc rồi nói:

- Bội Bội không khóc, huynh cho muội theo hả ?

Thiếu Hoa nhăn mặt nói :

- Thiếu Hoa không muốn nàng khóc bởi vì....

Chàng lắc đầu bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Bội Bội hỏi :

- Bởi vì sao ?

- Bởi vì tiếng khóc của Bội Bội nghe chát nhĩ của Thiếu Hoa.

Chân diện của Bội Bội sụp xuống. Nàng nhìn chàng bất ngờ khóc thét. Lần này khóc lớn hơn nữa. Nghe nàng khóc Thiếu Hoa nhăn mặt khoát tay.

Chàng thét lớn :

- Thôi... những tưởng đâu nàng sẽ ngừng khóc, nhưng nàng lại khóc lớn hơn nữa, vừa khóc Bội Bội vừa nói :

- Mọii sẽ không nín.

Thiếu Hoa lắc đầu :

- Được rồi...nàng đừng khóc nữa huynh cho nàng đi theo huynh.

Thiếu Hoa nói dứt câu thì Bội Bội ngưng tiếng khóc, chàng nheo mày nhìn nàng:

- Nàng biết ta đi đâu không mà đòi theo ?

Bội Bội nũng nịu nói :

- Mọii không cần biết... Thiếu Hoa huynh đi đâu cũng được. Huynh đi đâu mọii đi theo đó.

Thiếu Hoa gật đầu :

- Tốt.. ta chỉ sợ nàng không dám đi với Thiếu Hoa đâu.

- Bội Bội đã tìm được huynh không bỏ huynh đâu.

- Ta hỏi thật nàng nhé... bộ nàng yêu ta lắm sao mà bám theo ta vậy ?

Nàng đỏ mặt thẹn thùng, Bội Bội ngập ngừng nói :

- Mọii đã thổ lộ với huynh rồi. Huynh còn hỏi nữa.

Nàng cúi mặt nhìn xuống.

Thiếu Hoa mỉm cười nhìn nàng :

- Nàng không nói ta cũng biết mà.

Thiếu Hoa nghĩ thầm :

"Lại thêm một kẻ đại tình đi theo mình. Quái lạ hình như người ta sinh ra như con thiêu thân lao mình vào lửa tình bất kể sự tồn vong của mình.

Không biết lúc nào Hoàng Thiếu Hoa sẽ trở thành kẻ đại tình đây"

Chàng vừa nghĩ vừa nhìn Cao Bội Bội. Buông tiếng thở dài Thiếu Hoa nói :

- Nàng muốn đi theo Thiếu Hoa vậy khi nào muốn về Thành Chương phải nói với ta đó.

Bội Bội trang trọng nói :

- Mọii sẽ không trở về Thành Chương nếu không có Thiếu Hoa huynh cùng đi.

Thiếu Hoa miễn cưỡng gật đầu :

- Thiếu Hoa làm sao cản được một Cao Bội Bội tiểu thư một khi Cao tiểu thư đã muốn rồi. Chúng ta đi.

Bội Bội buột miệng hỏi :

- Thiếu Hoa huynh... chúng ta đi đâu ?

- Thì nàng đi theo ta, còn ta đi đâu nàng đi theo đó. Tỷ như Thiếu Hoa muốn tìm đường xuống âm phủ, nàng có đi cùng không ?

Bội Bội thản nhiên gật đầu :

- Mọii sẽ đi cùng với Thiếu Hoa.

Nghe nàng thốt câu này, Thiếu Hoa nghĩ thầm :

"Nàng ta đúng là mật thân mất trí vì tình rồi"

Thiếu Hoa nhìn về phía vầng nhật quang đang chìm dần xuống đường chân trời :

- Bội Bội ta và nàng có chỗ phải đi đến rồi.

Thiếu Hoa nắm tay nàng :

- Chúng ta đi.

- Đi đâu ?

- Đừng hỏi nếu muội còn muốn đi theo huynh.

Khi mặt trời sụp hẳn xuống chân trời tây, Thiếu Hoa nắm tay Bội Bội dẫn vào mộ địa. Trong cảnh chiều tà, khung cảnh trong mộ địa thật âm u, vắng lặng đến rợn cả người. Không gian vắng lạnh của khu mộ địa bất giác khiến Bội Bội rùng mình. Nàng nhìn Thiếu Hoa hỏi:

- Thiếu Hoa huynh..... chúng ta vào bãi tha ma này làm gì ?

Thiếu Hoa dừng bước, nhìn mặt Bội Bội trang trọng nói.

- Bội Bội muốn theo ta thì đừng có hỏi. Còn nếu sợ huynh sắp xếp cho muội về Thành Chương.

Bội Bội lưỡng lự, ngập ngừng nói:

- Muội chỉ muốn biết chúng ta vào trong này làm gì ? Huynh đâu phải là đạo tỳ.

- Tất nhiên huynh không phải là đạo tỳ rồi, nhưng huynh muốn nói chuyện với những oan hồn trong mộ địa này.

Đôi chân mày của nàng nhíu lên nhìn Thiếu Hoa :

- Chẳng lẽ huynh có chuyện với người đã chết ?

Thiếu Hoa thân nhiên gật đầu :

- Bội Bội nói đúng rồi đó.

- Tử là tận, chết là hết tất cả. Những người trong mộ này còn chuyện gì nói với huynh nữa ?

- Hây.... chuyện riêng của huynh.... Bội Bội đừng thắc mắc làm gì. Nếu Bội Bội cứ hỏi thế này thế kia thì Thiếu Hoa khó gặp người đã khuất.

Nói dứt câu Thiếu Hoa nắm tay của Bội Bội dắt nàng đi thẳng xuống ngôi mộ nằm tít trong mộ địa, chung quanh ngôi nhà mồ là bốn táng cây đại thụ. Bốn cây được ráng chiều hắt lên ngôi nhà mồ càng tạo thêm khung cảnh ghê rợn. Thiếu Hoa đưa nàng đến trước nhà mồ.

Bội Bội bất giác rùng mình nói:

- Muội sợ quá.

Thiếu Hoa nhìn lại nàng :

- Nếu như Bội Bội sợ thì đừng theo huynh nữa.

- Không... huynh đi đâu thì huynh đi theo đó.

- Hay là để Thiếu Hoa đưa muội về Thành Chương nhé.... chứ huynh không muốn muội sợ thế này đâu.

Mặt nàng xụ xuống :

- Khó khăn lắm muội mới tìm được Thiếu Hoa huynh... chẳng lẽ Thiếu Hoa huynh định đuổi muội thật sao?

Thiếu Hoa gượng cười :

- Không.... không huynh đâu nữa đuổi Bội Bội muội. Thiếu Hoa chỉ lo cho Bội Bội muội thôi. Huynh lo cho Bội Bội bị bóng quế vô hình nè, và còn nhiều nhiều điều cái sợ nữa.

Chàng chỉ nhà mồ :

- Chúng ta đi vào đó đi. Thiếu Hoa vừa nói vừa dẫn Bội Bội bước lên những bậc tam cấp phủ đầy rêu, lâu ngày biến thành mốc nham nhở. Khi những mảng rêu mốc đập vào mặt nàng, Bội Bội liên tưởng đến những khuôn mặt ma quái sự liên tưởng đó khiến nàng một lần nữa lại rùng mình, toàn thân nổi đầy gai góc.

Nàng nắm chặt tay Thiếu Hoa lí nhí nói :

- Thiếu Hoa huynh đừng bỏ muội nhé.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Thiếu Hoa đâu có bỏ muội.

Ngôi nhà mồ như chữ như bỏ phế ngày, nên khi Thiếu Hoa đẩy cửa thì âm thanh ken két phát ra ngoài như tiếng quỷ nguyền rủa, đòi ăn mồi.

Những âm thanh ken két đó đập vào thính nhĩ của Bội Bội khiến nàng càng sợ hãi hơn. Nàng nắm chặt tay Thiếu Hoa, mím chặt môi để giữ tâm thức không hoảng loạn.

Thiếu Hoa liếc trộm nhìn Bội Bội điểm nụ cười mỉm, chàng nghĩ thầm:

- Nhất định qua đêm nay Bội Bội sẽ bảo ta sắp xếp cho nàng về Thành Chương.

Thiếu Hoa nắm tay Bội Bội nàng cảm thấy rõ ràng run nhẹ trong tay mình.

Thiếu Hoa nhìn sang :

- Bội Bội sợ à?

Nàng gật đầu :

- Muội sợ lắm. Chưa bao giờ muội bước tới nhà mồ. Đây là lần đầu tiên.

Thiếu Hoa mỉm cười nói :

- Ai cũng một lần bước tới cái chết... muội cứ mạnh dạn thì chẳng còn sợ gì nữa. Một ngày nào đó muội cũng bước tới cảnh giới tử vong mà.

- Bội Bội biết là như vậy.... nhưng khi chết rồi muội không biết gì cả.

Không còn gì sợ nữa.

- Thế thì bây giờ đừng có sợ.

Bội Bội gật đầu :

- Bội Bội sẽ không sợ nữa. Miễn sao Thiếu Hoa đừng bỏ rơi muội là được.

- Ta sẽ không bỏ rơi nàng.

Bội Bội gượng nói :

- Thiếu Hoa huynh, chừng nào muội và huynh mới rời khỏi nơi này ?

- Ngày mai.

Nàng há hốc miệng, miễn cưỡng nói :

- Vậy chúng ta qua đêm nay trong nhà này mồ này ư?

Thiếu Hoa gật đầu :

- Đúng rồi chúng ta qua đêm trong ngôi nhà mồ này.

Thiếu Hoa nói xong dẫn nàng bước vào nhà mờ thật âm thấp và lạnh lẽo. Bội Bội có cảm tưởng những luồng khí lạnh lạnh từ bốn bức tường của nhà mờ đang tỏa ra. Cảm giác đó khiến nàng tưởng tượng có những bóng ma vô hình đang lờn vờn đâu đó trong mờ. Sự liên tưởng đó càng khiến Bội Bội phập phồng lo sợ và sợ hãi hơn. Nàng nắm chặt tay Thiếu Hoa, nhỏ giọng nói:

- Huynh có cảm giác gì không ?

Thiếu Hoa nhìn mặt nàng nhưn mày nói :

- Không.... vậy còn Bội Bội ?

- Muội có cảm giác lạnh lẽo và rợn rợn nữa.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Rồi muội sẽ quen dần thôi.

Thiếu Hoa dẫn nàng tới kệ thờ. Tám giấy vàng mã để đưa tay đập vào mắt Bội Bội khiến nàng rung mình. Thiếu Hoa vờ như không như không biết tới nỗi sợ hãi của nàng. Chàng chỉ xuống sàn mờ :

- Nơi đây hắc lâu ngày không có quét dọn.... muội dọn dẹp đi.

Thiếu Hoa vừa nói vừa tìm đá lửa trên kệ thờ đánh mồi vào hai ngọn bạch lập. Ánh sáng từ hai ngọn bạch lập không làm không khí trong mờ ấm lại mà còn tạo ra sự lung linh huyền ảo, đầy ma quái rờn rợn.

Bội Bội đứng thừ ra nhìn Thiếu Hoa.

Thiếu Hoa nhìn lại nàng :

- Bội Bội không nghe huynh nói à ?

- Bội Bội nghe nhưng ở đây không có chổi làm sao quét ?

Thiếu Hoa nhưn mày nhìn nàng :

- Muội đi tìm xem có cây chổi nào không?

Nàng lưỡng lự rồi lắc đầu nói :

- Huynh đi cùng với muội nhé.

- O..... muội đi đâu huynh cũng phải đi cùng à.... nếu vậy sao Bội Bội có thể đi cùng với Thiếu Hoa được.

- Nếu huynh không đi cùng muội sợ lắm.

- Muội ráng tập đừng sợ thì may ra mới có thể đi cùng với huynh được.

Thiếu Hoa nói rồi lắc đầu. Chàng chui xuống kệ thờ lát sau chui ra trên tay có cây chổi mới nhưng dính đầy mạng nhện. Thiếu Hoa nói :

- Đây, muội quét dọn đi.

Bội Bội cầm lấy cây chổi nàng nói :

- Muội đi đâu thì huynh phải theo đó nhé.

Miệng nói nhưng tay nàng đã nắm lấy tay Thiếu Hoa, Bội Bội dẫn Thiếu Hoa đi quét dọn nhà mờ. Nàng quét dọn xong thì trời sụp tối hẳn. Thiếu Hoa nằm dũi dài ngay trước bệ thờ Bội Bội đứng bên chàng nhìn chàng.

Thiếu Hoa mỉm cười chỉ ra cửa :

- Nếu chút nữa chực vị bằng hữu bên côi a tỳ vào thì nàng đừng có hét lên đó.

Bội Bội cắn răng trên vào môi dưới để nén nỗi sợ hãi đang tràn ngập trong tâm thức của nàng. Nàng mỉm cười ngồi xuống nhìn Thiều Hoa :

- Huynh không sợ hả ?

- Thỉnh thoảng huynh cũng sợ, nếu huynh không biết sợ thì huynh đã thành một xác chết biết thở rồi.

Từ ngoài mộ địa một luồng gió đêm thổi vào. Bội Bội rung mình lấm lét nhìn ra cửa. Nàng cảm nhận có những bóng ma vừa mới theo làn gió vào trong nhà mồ. Mặc dù cảm nhận đó rất mơ hồ nhưng vẫn tạo ra cái gì đó rờn rợn. Nhìn lại Thiều Hoa chàng đã gác tay gối đầu, nhắm mắt như thể ngủ say chẳng biết gì. Bội Bội lắc vai Thiều Hoa.

Thiều Hoa không đáp lời nàng.

Bội Bội liếc nhìn ra cửa. Cảm nhận về những bóng ma vô hình càng hiện rõ lên trong nàng Bội Bội rung mình, nỗi sợ hãi vu vơ dâng ngập trong tâm tưởng nàng. Không đành được nỗi sợ hãi đó, Bội Bội lay gọi Thiều Hoa :

- Thiều Hoa... dậy đi.....

Thiều Hoa mở mắt nhìn nàng. Chàng mỉm cười nói :

- Bội Bội muốn nói gì với huynh....

- Ô....muội cảm thấy có ai đó trong nhà mồ này.

Thiều Hoa cười khẩy nói :

- Các bằng hữu của Thiều Hoa ấy mà.

Thiều Hoa chỗi tay ngồi lên, rồi đứng dậy. Chàng nhìn nàng nói :

- Nàng ở lại đây nhé ?

Bội Bội lắc đầu :

- Huynh đi đâu ?

Thiều Hoa nhăn mặt giả lả nói :

- Hây... huynh đi việc riêng của huynh đây mà.

- Muội đi theo huynh muội không ở đây đâu.

Chàng lắc đầu :

- Bội Bội đi theo huynh làm sao được.

- Không... muội đi theo huynh.

Chàng ghé miệng vào tai nàng nói nhỏ. Chân diện Bội Bội đỏ bừng lên.

Thiều Hoa cười giả lả nói :

- Giờ muội có muốn đi theo huynh không ?

Nàng lưỡng lự gượng lắc đầu. Bội Bội miễn cưỡng nói :

- Huynh đi nhanh rồi về nha.

Thiều Hoa thở dài :

- Theo ý huynh muội nên trở về Thành Chương.

Nói rồi Thiều Hoa mỉm cười rảo bước ra nhà mồ. Thiều Hoa đi ra còn lại một mình. Bội Bội càng sợ hãi thêm. Nàng đảo mắt nhìn quanh ngơ ngợ như những bóng ma vô hình đang dõi mắt nhìn mình.

Bội Bội tự nhủ thầm :

- Chẳng có gì đâu.... chẳng có ai trong nhà mồ này cả.... Thiếu Hoa huynh ở gần đây thôi. Nếu có ma thì những ma ấy là bằng hữu của Thiếu Hoa huynh.

Nghĩ như vậy nhưng tim của Bội Bội vẫn đập thình thịch như tiếng trống xua quân. Nàng ngồi bó gối, dõi mắt nhìn ra cửa mong mỏi Thiếu Hoa quay vào.

Cạch... một tiếng động rất khẽ nhưng Bội Bội vẫn nghe được vì sự im lặng cô quạnh trong nhà mồ, nàng quay ngoắt lại. Miệng Bội Bội há hốc nhưng chẳng thể thốt được lời nào. Đập vào mắt nàng là thân chết trong bộ thụng y đen có mũ trùm đầu.

Thụng y nhân nhìn Bội Bội ánh sáng hai ngọn bạch lập hắt vào đôi mắt của người đó, tạo ra hai điểm sáng vừa ma quái vừa khủng bố.

Bội Bội lê trên sàn gạch miệng phát ra những âm thanh ư ử biểu lộ tất cả nỗi sợ hãi tột cùng.

Thụng y bước đến trước mặt nàng. Y thả vào tay Bội Bội một tấm vàng mã còn mới. Bội Bội rùng mình, mồ hôi vã ra trán, nàng thều thào nói :

- Người là bằng hữu của huynh ấy.

Thụng y nhân chìa mặt đen sạm nhìn Bội Bội. Bộ mặt khủng khiếp với những khối thịt đỏ au, lồi lõm đập vào hai con người của nàng. Bội Bội ngã vật ra sau, đập tay, thét lên :

- Ma....

Tiếng thét của nàng phá tan sự tĩnh lặng trong mộ địa. Hai mắt nàng nhắm tịt lại như thể mi mắt dán vào lại với nhau, tứ chi thì đập thùm thụp xuống.

Ai đó đặt tay vào vai Bội Bội.

Bội Bội hồn hên nói :

- Đừng đụng vào Bội Bội.... đừng đụng vào.....

- Thiếu Hoa đây mà.

Bội Bội mở to mắt nhìn. khuôn mặt Thiếu Hoa rõ mồn một nhưng nàng vẫn chưa tin. Bội Bội nhìn Thiếu Hoa chăm chăm. Nàng méo máo khóc :

- Phải huynh không hay là ma nhất muội ?

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Huynh chứ nào phải ma.

Bội Bội nắm tay chàng. Hơi ấm từ bàn tay Thiếu Hoa truyền sang bàn tay nàng. Đến lúc này Bội Bội mới có thể bình tâm. Nàng ôm chầm lấy Thiếu Hoa vừa khóc vừa nói :

- Huynh đừng bỏ muội đi nữa.... huynh đừng bỏ muội đi nữa.

- Cái gì đã làm Bội Bội sợ vậy ?

- Ma vừa mới gặp Bội Bội.

Thiếu Hoa mỉm cười :

- Con ma như thế nào ?

Nàng hôn hên kể lại hình dáng của thụng y nhân. Nghe nàng tả Thiếu Hoa mỉm cười. Chàng nghĩ thầm :

"Hóa ra Bội Bội cũng có trí tưởng tượng quá chứ."

Bội Bội nói xong chợt nhớ đến tờ giấy vàng mã mà bóng quỷ trao cho tay nàng, liền nhìn xuống. Tờ giấy vàng nằm bên cạnh nàng.

Bội Bội nhìn tờ giấy vàng mã mà rùng mình. Nàng nhặt tờ giấy vàng mã trao vào tay Thiếu Hoa. Vừa mếu máo khóc Bội Bội vừa nói :

- Y để cái này cho muội.

- Muội không nói sai với huynh đâu.

Thiếu Hoa mỉm cười nhìn tờ giấy hồng điều. Đôi chân mày chàng nhú lại khi thấy dòng chữ.

"Thiên Tổng, Như Bạng chờ các hạ tại Huyền Không tịnh thất"

Thiếu Hoa gấp lại tờ giấy mã vàng rồi nói với Bội Bội :

- Muội đúng gặp ma thật rồi.

- Huynh tin muội chưa ?

Thiếu Hoa gật đầu.

Bội Bội hỏi chàng :

- Con ma đó là bằng hữu của huynh à ?

- Đúng. Y hẹn huynh đến Nại Hà để xem cuộc giao sứ những kẻ đại tình và diên tình.

Thiếu Hoa nhún vai :

- Cảnh tượng ấy khiến bất cứ ai chứng kiến thấy kêu ngất xỉu.

Bội Bội nhăn mặt nói:

- Thiếu Hoa huynh đừng đi.

- Không... huynh phải đi chứ. Y đã có lòng tới đây thì huynh không thể từ chối được. Bội Bội có muốn đi cùng với Thiếu Hoa không ?

Nàng lưỡng lự rồi lắc đầu :

- Bội Bội không muốn chứng kiến cảnh đó đâu.

- Huynh cũng nghĩ vậy muội là nữ nhi không nên chứng kiến những cảnh giao xử máu me đó.

Thiếu Hoa nói rồi quay mặt ra cửa để giấu nụ cười mỉm của mình.

Hết chương 42